

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od pozwanego Gminy A. – Szkoły Podstawowej (...) w A. na rzecz powoda W. Z. kwotę 3778,50 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwoty 1200 złotych od dnia 14 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 2578,50 złotych do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a także orzekł o kosztach postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie w części oddalającej powództwo w zakresie 3451,03 złotych tytułem odszkodowania za koszty pojazdów zaskarżył apelacją powód.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 444 § 1 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że w zakresie szkody doznanej przez powoda nie mieszczą się koszty przejazdów do placówek medycznych na siłownię oraz na basen, celem leczenia oraz usprawniania kończyny po doznanym urazie;

- naruszenie art. 233 k.p.c. (w związku z art. 328 k.p.c.) poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego z pominięciem prawidłowej oceny twierdzeń i dowodów strony powodowej oraz uznanie za nieudowodnione roszczenia w zakresie poniesionych kosztów przejazdów.

W konkluzji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3451,03 złotych wraz ustawowymi odsetkami od dnia 14 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za poniesione koszty przejazdów, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego tj. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Na podstawie tychże ustaleń, Sąd Rejonowy dokonał właściwej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, co zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. czyni chybionym.

Sąd Okręgowy bowiem, po dokonaniu analizy akt sprawy, zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i po zapoznaniu się z motywacją Sądu Rejonowego w zakresie wydanego rozstrzygnięcia, nie spostrzegł uchybień w procedowaniu tegoż Sądu, eksponowanych przez apelującego w wywiedzionej apelacji. Podkreślić bowiem należy, iż Sąd Rejonowy, w oparciu o zaofiarowane przez strony procesu dowody, rozpatrzył wszystkie istotne okoliczności sprawy i na tej podstawie prawidłowo ocenił żądanie pozwu.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wykazać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie wówczas gdy będzie dążył jedynie do przeforsowania własnej oceny prawnej. Powołane w apelacji wywody mają wyłącznie charakter polemiczny i w żadnej mierze nie konkretyzują, jakim zasadom oceny dowodów Sąd I instancji uchybił.

Nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odmienna od oczekiwań skarżącego ocena stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wniosku, iż powód poniósł w związku z wypadkiem koszty przejazdu ponad kwotę dobrowolnie wypłaconą przez pozwanego.

Całkowicie chybiony jest również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. Co więcej, skarżący poza jego formalnym przytoczeniem nie wskazuje na czym naruszenie owego przepisu miałyby polegać. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy rozstrzygnięcia, w tym przyczyny, dla których uznał za nieudowodnione roszczenie powoda w zakresie w jakim dochodzi odszkodowania za tytułu kosztów przejazdu ponad kwotę wypłaconą w postępowaniu przedsądowym. Dodać zresztą trzeba, że o uchybieniu przepisowi art. 328 k.p.c. można mówić wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów konstrukcyjnych pozwalających na kontrolę orzeczenia, weryfikację stanowiska Sądu, zaś skarżący winien wykazać dla skuteczności stawianego w tym zakresie zarzutu, że nie ma z tej przyczyny możliwości jednoznacznej rekonstrukcji podstaw rozstrzygnięcia sprawy. Kwestionowanie zatem zaskarżonego rozstrzygnięcia przez pryzmat naruszenia art. 328 k.p.c. nie może odnieść zamierzonego przez powoda skutku.

Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia przepisu art. 444 § 1 k.c. wyrazić należy przekonanie, iż powód nie zdołał wykazać swojego żądania odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów przejazdów ponad kwotę wypłaconą już przez pozwanego – zarówno co do zasady jak i samej wysokości. Przede wszystkim podkreślić trzeba, iż skarżący nie wykazał potrzeby poniesienia kosztów wyjazdów ujętych w załączonych do pozwu zestawieniach, ani ich związku z uszczerbkiem na zdrowiu jakiego powód doznał na skutek wypadku. Wątpliwości Sądu Okręgowego budzą zwłaszcza te koszty przejazdów, które nie pozostają w korelacji ze skutkami wypadku powodującymi ograniczenie sprawności ruchowej powoda, ani tym bardziej z procesem rehabilitacji. Bez wątplenia do omawianej kategorii kosztów należy zaliczyć wizyty powoda u rodziców, dojazdy do księgowej i klientów oraz wyjazdy po zakupy. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż dla zasadności roszczenia powoda nie ma znaczenia czy koszty te rzeczywiście poniósł. Konieczność poniesienia wymienionych wydatków nie łączy się bowiem w żaden sposób z wypadkiem i zachodziła niezależnie od kontuzji jakiej doznał powód. Oczywistym jest, że potrzeba dokonania zakupów na użytek gospodarstwa domowego, a także czynności związane z prowadzoną działalnością gospodarczą nie powstały jako konsekwencja wypadku. Podobnie należy ocenić dojazdy związane z wizytami u rodziców, gdyż jak wynika z akt sprawy były one zwyczajem powoda także przed zdarzeniem. Co zaś tyczy się wyjazdów do basenów termalnych do U., korzystanie z tej formy terapii nie było uzasadnione procesem leczenia i rehabilitacji po kontuzji - co wynika wprost z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – a zalecone czynności rehabilitacyjne powód mógł realizować w każdym obiekcie pływackim na terenie Ł.. Tym samym koszty poniesione z tego tytułu nie miały w okolicznościach niniejszej sprawy charakteru koniecznych i nie rodzą odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie pozwanego. Niezależnie od powyższego, skarżący nie uwodnił wysokości poniesionych kosztów przejazdów. Godzi się podkreślić, iż naprawienie szkody majątkowej polega na rekompensacie strat faktycznie poniesionych przez poszkodowanego. Z tego względu rzeczą powoda stosownie do spoczywającego na nim z mocy art. 6 k.c. obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne było wykazanie jakie konkretnie koszty poniósł z tytułu dojazdów. Zdaniem Sądu Okręgowego, temu obowiązkowi powodowi nie udało się sprostać. W szczególności wymogu udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia nie spełnia posłużenie się stawką określoną w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990 ze zm.). Akcentowane w apelacji twierdzenie powoda, iż miarodajne w tym względzie są stawki minimalne określone w cytowanym rozporządzeniu jest w ocenie Sądu Okręgowego dowolne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) stosownie do wyniku postępowania. Na koszty postępowania apelacyjnego złożyla się kwota 300 złotych kosztów zastępstwa procesowego.